

HANNA KAISA PAKKANENS

ÖSTERLÄNDSKA RÖTTER

Ett försök att klarlägga

Alf Gunnarson

MMXIX

FÖRORD

Med facit i hand: Var det rätt av de finska och svenska myndigheterna att, med berått mod, fatta beslut om att skicka en massa oskyldiga barn, bort från sina hem i Finland, till främmande människor i Sverige? Den frågan har stötts och blötts i många sammanhang genom åren och den får stå obesvarad. Vem är jag att ens försöka ha en uppfattning? Jag växte också upp under det där förfärliga fyrtio- talet, när dårar av högsta graden satte stora delar av världen i brand. För oss barn utkämpades kriget i radioapparaten, som stod i föräldrarnas sovrum, innanför köket. Där hörde man namn som Hitler, Stalin, Churchill, Roosevelt och Mussolini, med flera, omtalas så ofta, att de blev Sven Jerrings och TT- rösternas kompisar som gjorde än det ena, än det andra sattyget. Läsa hade vi inte lärt oss än, men vi hade lärt oss att lyssna och bilderna i tidningen hjälpte till att konkretisera eländet.

Man begrep inte ett dyft men förstod av allvaret i de vuxnas anleten, att världen utanför hemmet var väldigt stor, väldigt farlig och väldigt långt borta från vår trakt. Det hade man bevis för, eftersom det inte stod några kanoner i Kavelbron som var riktade mot Vallsjöbol och det marscherade inga trupper, med Mussolini i täten, genom Mossebo gator och det var ingen Göring som flög rakt över oss och bombade sönder Mosselunds missionshus. Möjligen kunde det vara något krig borta i Gårdsjö eller Finnefallet eller Bahult. Så långt bort hade vi noll koll. Small det några skott i närområdet, så var det väl jägarna på trakten som var ute efter något rådjur eller någon hare eller också (på sommaren) var det åskan som mullrade. Det var enkelt att vara barn i Vallsjöbol.

När Kaisa och jag var på en veckolång resa till Finland år 1987 och främst besökte Kiuruvesi och Kotka, träffade vi Kaisas mycket sympatiske morbror Jaakko Petter Matinpoika Pietikäinen och han var precis lika okunnig i det svenska språket som vi i det finska, så konversationen gick långsamt. Jag medförde ett svensk- finskt minilexikon (cirka 4 X 5 cm), med mycket finstilt text. När vi tog adjö bläddrade jag i den lilla boken och läste: *Det var angenämt att göra min Herres bekantskap.* Detta sade jag på oklanderlig (?) finska, vilket fick Jaakko Petter att brista ut i ett gott och hjärtligt skratt som vi tog med oss resten av resan.

Nu ska jag försöka mig på ett projekt som legat på kö länge. Det är den 10 oktober med väderlek som vore det minst en månad senare. Det finska språket har jag aldrig förstått mig på. Dock är landet två- språkigt, så kanske jag fattar något. Försöka duger.

Välkomna att följa med på en tidsresa till Finland.

PROLOG SOM NÄRMAR SIG HUVUDÄMNET

Den som har många år på nacken har troligen i sin ungdoms folkskola sjungit en visa som heter *Till Österland vill jag fara*. Här är de två första stroforna (av nio, i den moderna tappningen):

*Till Österland vill jag fara, Jag där vill bygga en hydda
Där bor allrakärasten min. Där marken står ständigt så grön,
Bortom berg och djupa dalar Och där träden äro prydda
Allt under så grönan lind. Med blommor, som dofta så skönt.*

Som körsång är den fortfarande i ropet och det som lever idag har en historia, så ock den visan som skrevs under 1700- talet - troligen av en sjöman som hette Anders Flöija och den fick sina toner från en psalm (nummer 312 i 1695 års psalmbok). Det är i grunden en andlig visa, där Österlandet står för det heliga landet men kan också uppfattas som en resa till det mindre heliga, men nog så hedervärda, dåtida svenska Österlandet.

Om vi vänder på begreppen och sjunger *Till Västerland vill jag fara*, blir det en resa från den finska rikshalvan till den svenska och den resrutten har varit populär såväl i äldre tider som i yngre. Arbetskraftinvandringen, från Finland till Sverige, under 1950- talet och framåt är ett exempel på nutida folkomflyttning, där antalet invandrare vida översteg antalet utvandrare. Det finns de som kallat även 1500- 1600- talens flytt-folk för utvandrare/invandrare, vilket såklart är fel. En dalmas som fick för sig att flytta från Gagnef till Vaggeryd i Småland vid den tiden, utvandrade ingalunda från Svealand, lika lite som han invandrade till Götaland. Man ska vara aktsam med begreppen.

När föddes det svenska riket? National- romantikerna hävdar att ett dylikt funnits i minst tusen år, medan mera nyktra kunskapare tycker att sjuhundra år kan vara en rund och rätt så riktig bedömning. Jag köper den idén och konstaterar att Finland var en landsdel i Sverige under (cirka) 500 år. Från 1809/1810 följde drygt 100 år, då landsdelen var storfurstendöme under Ryssland. Ur det europeiska kaoset under det så kallade första världskriget föddes så det självständiga Finland, vars historia omfattar drygt 100 år.

Kan man då säga att det nutida Finlands historiska arv är till 70 % svensk- finskt, till 15 % ryskt och till 15 % rent finskt? Ja, det kan man förvisso.

Fr. v: Den sista tsar- familjen. Svinhufvud, Mannerheim. prins Fredrik Karl och president Stålberg.

Visste ni att det var på vippen att Finland blev ett kungadöme år 1918? Efter det blodiga finska inbördeskriget valdes Fredrik Karl av Hessen till kung, vilket var helt i linje med (den svenska) regeringsformen från 1772, men tvärt emot intentionerna i självständighetsförklaringen (året före). Den tyske prinsen (eller vad han var). Ja, han var definitivt tysk, men prins? Spelar mindre roll. Han bad om betänketid, vilket var klokt, eftersom Tyskland var på väg att förlora kriget så grundligt att allt tyskt stod synnerligen lågt i kurs.

Finland hade vid den tiden en riksföreståndare som hette Per Evind Svinhufvud. Han ansågs inte tillräckligt väst- orienterad, så han ersattes av Gustaf Mannerheim. Han avgick som riksföreståndare året efter och blev kung i Finland. Nej, jag skojar: Han blev president, fast inte förrän år 1944. ☺ Den förste presidenten hette Kaarlo Juho Ståhlberg och den där kungen som aldrig tillträdde, han var i princip kung i Finland under åtta veckor på hösten 1918.

Omkring sjuttiotusen (70 000) barn utvandrade från Finland till Sverige under åren 1939- 44. Stanna upp och känn på den siffran ett tag. Djupa veck bildas snabbt i logistikernas pannor. Det krävs planering. Men det finns ingen tid till planering. De första barnen måste iväg bums och resten så snart som möjligt under någorlunda säkra former.

Ändå är logistiken bara en bisak i sammanhanget. Det handlar om sjuttiotusen barns och hundratusentals mammors, pappors, morföräldrars, farföräldrars, mostrars, fastrars, kusiners och sysslingars samt vänners omsorg, oro, fruktan, kval, olust och ångest inför det som ska ske. Tänk på alla de tårar som rann under de där åren på grund av uppsplitande avsked. Adjö, adjö. Kanske ses vi aldrig mer och om vi ses igen, vilka är vi då? Främlingar? Hotfulla inkräktare, störningsmoment i en nyvunnen trygghet? Finns det några band att knyta ihop igen? Så många tårar. Så många frågor. Så få svar.

Foto: Finska riksarkivet.

På nästa sida ser vi en av de sjuttiotusen som flydde kriget, korsade Östersjön och kom fysiskt tämligen välbehållen till Sverige på vintern 1942. Hon var knappt tre år den gången och inte Fan sjöng hon *Till Västerland vill jag fara*. Hennes käraste var kvar där

borta i Finland. Mamma, pappa, storasyster, mormor och alla de andra. Inte ville hon fara till Västerland och bygga sin hydda. Hon ville såklart vara kvar hos mormor uppe i Kiuruvesi och känna värmen från sina närmaste. Hon ville krypa upp på den varma sköna hällen, nära murstocken med sin egen snuttefilt på sig och hon ville ha sin docka inom räckhåll, så att det inte hände den något läskigt och hon ville ha sin storasyster på armlängds avstånd, så att de kunde fortsätta att skratta tillsammans, busa tillsammans och äta sin gröt tillsammans. Nu var hon ensam, bestulen på allt. Hon var tre år och ute i den isande, otäcka kylan.

Till Västerland ville hon verkligen inte fara.

T v:Familjen Pakkanen 1939. T h: Hanna och Ulla.

S/S Arcturus.

"Med en lapp om halsen".

T. v: Rosa paviljongen på Stureby. T h: Barnen luskammas. Barnen har sina följelappar kvar.

Börit, Vanja och Brita.

Stenhov i Samsala, Hallsberg.

T v: Mormor Saara, morbror Matti och hans fru Ida. T h: Pappa Eino.

T v: Matti Mitten: Olga med grannbarn. T h: Jaakko

Baby Ulla våren 1938.

T v: Hanna och farbror Gustaf. Mitten: Ulla och. mamma Olga. T h: "Tante" Gerda 1943.

Jaako och Matti längst till vänster, Katris man Eetu Husu med Eeva-Liisa, mormor Saara, Olga, Katri och hennes son Matti sitter i moster Saaras knä.
Saara, född 1913, dog i lungsot 1930..

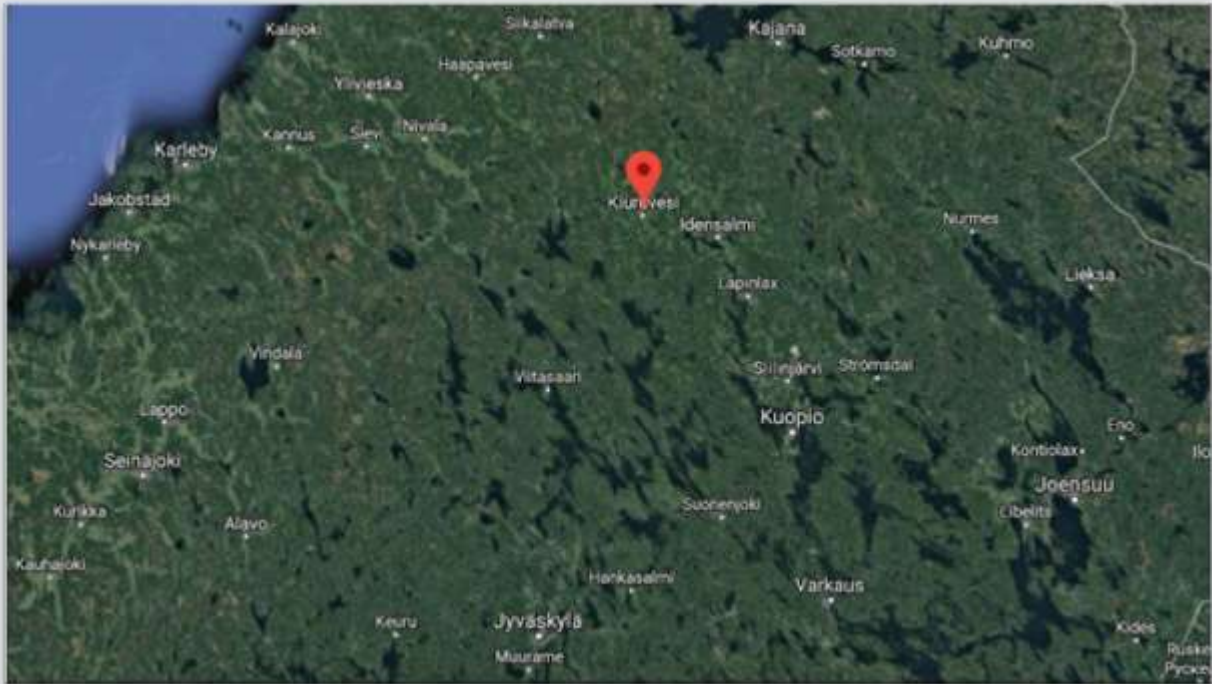

Främst Riitta och Ulla, bakom pappa Eino, Böril, Göta, mamma Olga, Vanja och Brita, vid "förhandlingsresan" 1946.

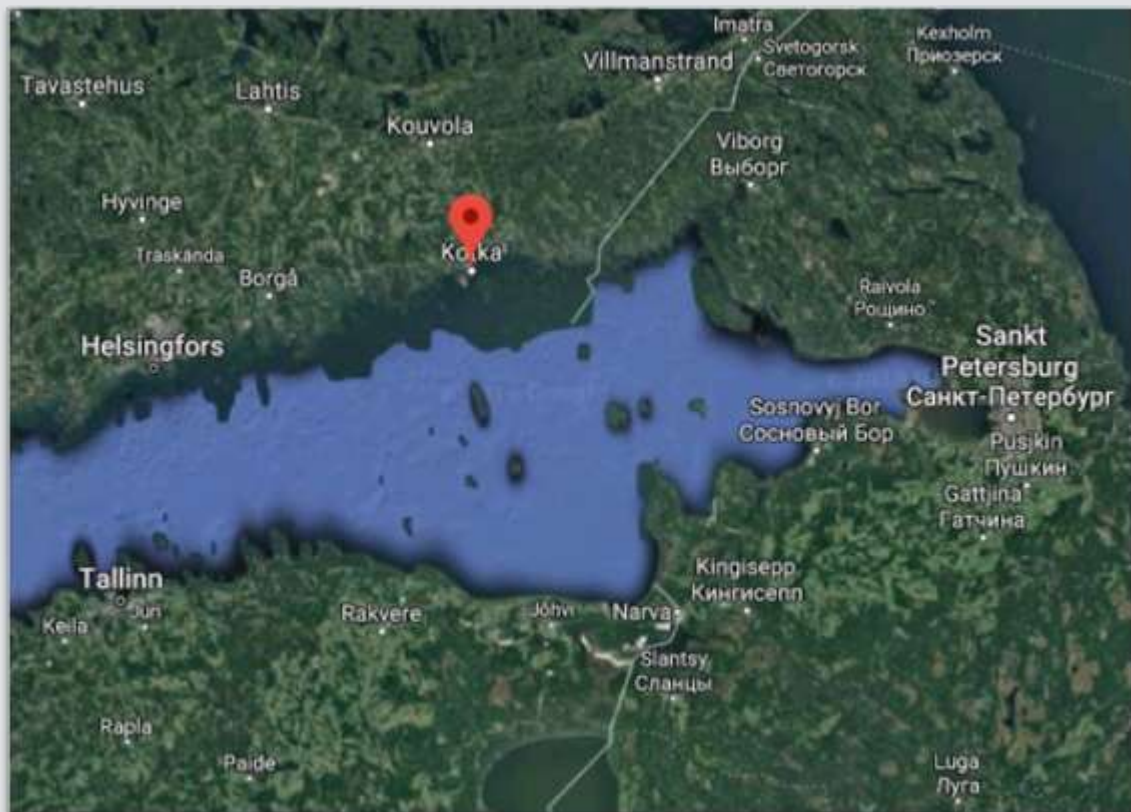

T v: Eino med Riitta, Ulla och Olga (1945). T h: Pekka har tillkommit (1951).
(Samtliga foton på sidorna 5- 9 ur familjearkivet).

KIURUVESI OCH KOTKA

Det mesta av Finland ligger söder om Kiuruvesi.

Det. mesta av Finland ligger norrut från Kotka och Sankt Petersburg ligger bara lite längre bort än Helsingfors (Kartor: Google Earth).

Det finns aderton (18) landskap i Finland utöver Åland.

Sedan gammalt fanns en indelning i nio (9) landskap som reformerades successivt under 1900- talet. De moderna landskapen (landskapsförbunden) fungerar sedan slutet av nittiotalet ungefär som de svenska länen, med en regional organisation som tillvaratar landskapets intressen.

Foto från familjearkivet.

MOR OCH FAR:

PAKKANEN: EINO TOBIANPOIKA OCH OLGA E. MATINTYTÄR

Eino Tobianpoika Pakkanen, föddes den 27 mars 1912 i Kyminkartano (Kymmenegård) i Kotka.

Olga Elmiina Matintytär Pietikäinen föddes i Kiuruvesi i Norra Savolax den 9 april år 1918. Eino och Olga gifte sig den 6 juni år 1937. De var båda anställda på en gård i Orimattila socken.

Det föddes fem barn med tillnamnet Pakkanen: Ulla Saara (1937), Hanna Kaisa (1939), Riitta Marjatta (1943) och Pekka Jaakko (1951) och Heli Tuula (1955). Familjen bodde i Suulisniemi i Kotka från omkring 1938. Riitta och Heli hade var sin annan pappa än Eino. Eino och Olga skildes år 1956. Eino gifte senare om sig med Telma Annikki Raussi (född år 1920).

Eino levde till år 1967 och Olga till 2006.

Finska landskapsvapen. Två ska bort ur denna berättelse. Vilka?

Kiuruvesi är en stad i landskapet Norra Savolax, där Kuopio är huvudort. Det bor 240- 250 000 människor i hela landskapet och staden Kiuruvesi har 8- 9 000 invånare (2018). Så är det nu på 2000- talet.

För ett sekel sedan bodde den här familjen på torpet *Putous* i Kiuruvesi socken, några kilometer utanför staden/ tätorten.

MORFAR OCH MORMOR

FAMILJEN PIETIKÄINEN: MATTI OCH SAARA F. ASIKAINEN

Rad		Namn	Född	Födelseplats	Avl
I	F	Matti (Matts) Joonanpoika Pietikäinen	1876	Kiuruvesi	1943
II	M	Saara Asikainen	1883	Kiuruvesi	1950
III	S	Joona Emanuel	1906	Kiuruvesi	1908
IV	S	Matti	1907	Kiuruvesi	1968
V	D	Katri Eliisa	1911	Kiuruvesi	1991
VI	D	Saara	1913	Kiuruvesi	1930
VII	D	Hilma Maria	1915	Kiuruvesi	2008
VIII	D	Olga Elmiina	1918	Kiuruvesi	2006
IX	S	Jaakko Petter	1921	Kiuruvesi	1996

År 1987 besökte Kaisa och jag Kiuruvesi. Vi såg en mycket välvårdad liten gård, med en charmig stuga att bo i, en ladugård och några uthus, bland annat en bastu.

1987. För 45 år sedan lämnade Hanna Kaisa det här stället. Här med morbror Jaakko.

Samtliga foton: Egna (1987).

Det finns en film, gjord 2017, med bilder från bl. a. Kiuruvesi år 1987: <https://youtu.be/iNDGv4FoVgI>

Så mycket patina. Så mycket charm. Så många minnen för Kaisa att ta in och hantera.

MORFARS FAR OCH MORFARS MOR (MFF & MFM) JOONAS WILHELM PIETIKÄINEN & ANNA KAISA MARTIKAINEN

Rad		Namn	Född	Födelseplats	Avl
I	F	Joonas Wilhelm Pietikäinen	1837	Pielavesi	1898
II	M	Anna Kaisa Martikainen	1840	Pielavesi	1917
III	D	Maria Eriikka	1863	Pielavesi	1932
IV	D	Kristiina	1865	Pielavesi	1883
V	D	Anna	1869	Pielavesi	1878
VI	D	Charlotta (Lotta)	1872	Pielavesi	o
VII	D	Greetta (Margareta)	1874	Pielavesi	1947
VIII	S	Matti (Matts)	1876	Pielavesi	1943
IX	D	Anna- Liisa	1879	Pielavesi	o

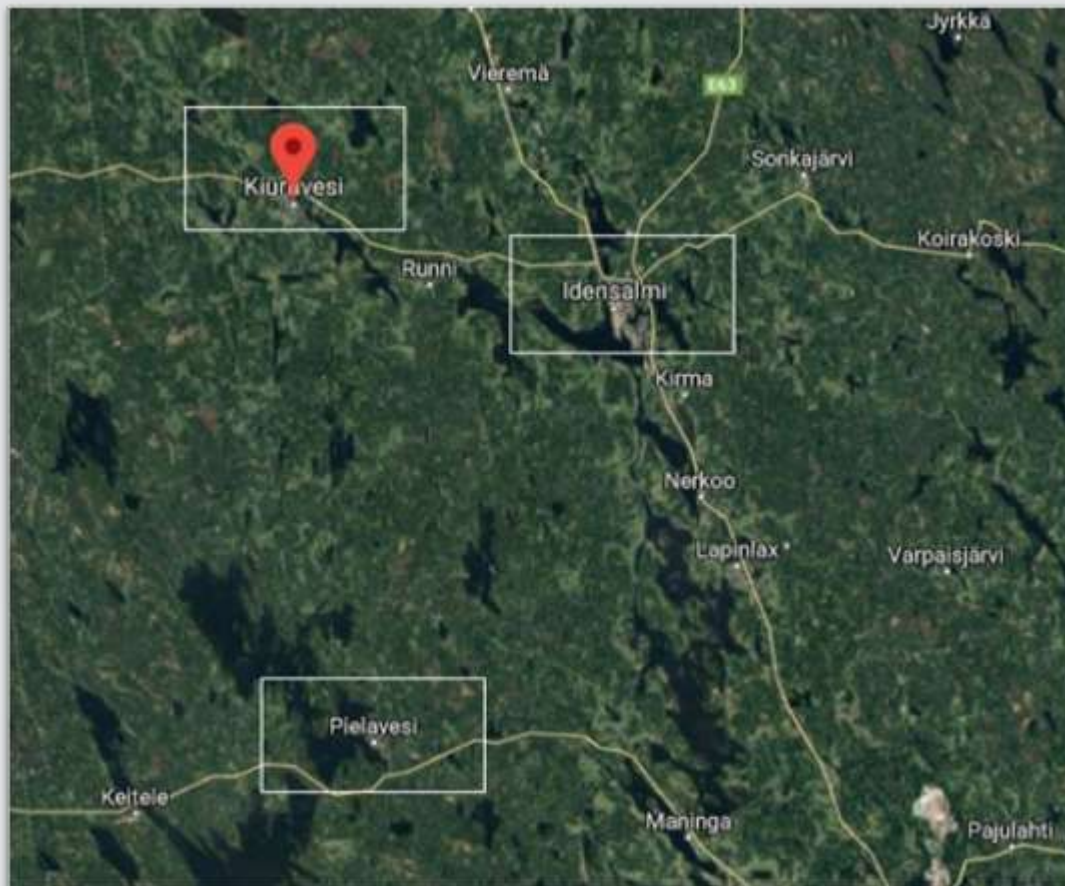
MORFARS FARFAR OCH MORFARS FARMOR (MFFF & MFFM) JOHAN WILHELM PIETIKÄINEN OCH MARGARETA SONNINEN

Rad		Namn	Född	Födelseplats	Avl
I	F	Johan Wilhelm Saulinpoika Pietikäinen	1814	Pielavesi	1865
II	M	Margareta Sonninen	1813	o	1863
III	S	Joonas Wilhelm	1837	Pielavesi	1898
IV	D	Maria	1838	Pielavesi	o
V	S	Samuel Johan	1842	Pielavesi	o
VI	D	Anna Liisa	1847	Pielavesi	o
VII	S	Vilhelm	1847	Pielavesi	1849
VIII	S	Petter Johan	1850	Pielavesi	
IX	D	Helena	1855	Pielavesi	1855

MORFARS MORFAR OCH MORFARS MORMOR (MFMF & MFMM)
JOHAN MARTIKAINEN OCH ANNA STINA MYKKÄNEN

Rad		Namn	Född	Födelseplats	Avl
I	F	Johan Martikainen	1809	Iisalmi	1857
II	M	Anna Stina Mykkänen	1815	Maaninka	1892
III	S	Vilhelm	1835	Iisalmi	1899
IV	D	Johanna Cecilia	1837	Iisalmi	o
V	D	Anna Kaisa	1840	Iisalmi	1917
VI	S	Johan	1850	Iisalmi	o

Kiuruvesi, Iisalmi (Idensalmi) och Pielavesi,
i Norra Savolax, låg/ ligger inte så långt isär:

MORMORS FAR OCH MORMORS MOR (MMF & MMM)
JAAKKO ASIKAINEN OCH EEVA KAISA

Rad		Namn	Född	Födelseplats	Avl
I	F	Jaakko Asikainen	1844	Kiuruvesi	1923
II	M	Eeva Kaisa Mäyrä	1855	Kiuruvesi	1927
III	D	Saara	1883	Kiuruvesi	1950

MORMORS FARFAR OCH MORMORS FARMOR (MMFF & MMFM)
HENRIK ASIKAINEN OCH ELIN ELSA IIKKO

Rad		Namn	Född	Födelseplats	Avl
I	F	Henrik Aasikainen	1806	Kiuruvesi	1872
II	M	Elin Elsa Iikko	1805	Nissilä	1866
III	D	Vilhelmina	1842	Kiuruvesi	1917
IV	S	Jaakko	1844	Kiuruvesi	1923

MORMORS MORFAR OCH MORMORS MORMOR (MMMF & MMMM)
NN MÄYRÄ GIFT MED NN

När man befinner sig runt sekelskiftet 1700/ 1800 och har fem generationer är det gränsen för vad som är fattbart. Någon enstaka gren kan gå längre tillbaka som MFFF, Johan Wilhelm Saulinpoika Pietikäinens. Den grenen kan faktiskt följas ända ner till 1400- talet:

Den Kiuruvesi- födde Nils Nilsson Pietikäinens far, Nils Pedsikäinen, var född omkring år 1480, sannolikt även han i Kiuruvesi. På nästa sida finns en hel gren.

♂ Nils (Nico) Nilsson Pietikäinen

🔍 Annummer : 61.440

- Född omkring 1520 - Kiuruvesi Kiuruniemi
- Död omkring 1578 - Kiuruvesi, Sulkava, ungefärlig ålder 58 år
- Uudisraivaaja, lapinkorven asuttaja

Föräldrar

- Nils Pedsikäinen ca 1480-ca 1550
- x x

Vigslar och barn

- Gift med x x barn
 - ♂ Nils Nilsson Pietikäinen ca 1546-ca 1612
 - ♂ Lars Nilsson Pietikäinen 1547-ca 1600
 - ♂ Pehr Nilsson Pietikäinen 1553-
- Med ? ? barn
 - ♂ Hendrich Nilsson Pietikäinen 1555-1600

Uppgifterna är hämtade hos ägaren till ett familjeträd, den sjuttonårige *Aleksi Vahtokari*, vars mormors mor (MMM) var syster till Olga Elmiina Pietikäinen. Han är (till exempel) Kalle Weckströms fyrmänning, släkt på långt håll således. Jag har hämtat all ovanstående information om släktförhållandena i hans utredning på *Geneanet*.

LARS HENRI KAJ WECKSTRÖM- KRON (F. 2017)
 LOVISA MATILDA WECKSTRÖM (F. 1990)
 LARS GUNNAR GUNNARSON (F. 1965)
 HANNA KAISA PAKKANEN (F. 1939)
 OLGA ELMILNA PIETIKÄINEN (F. 1918)
 MATTI (MATT) JOONANPOIKA PIETIKÄINEN (F. 1876)
 JOONAS WILHELM PIETIKÄINEN (F. 1837)
 JOHAN WILHELM SAULINPOIKA PIETIKÄINEN (F. 1814)
 SAUL LAURINPOIKA PIETIKÄINEN (F. 1787)
 LAURENTIUS ANDERSSON PIETIKÄINEN (F. 1758)
 ANDERS LAURINPOIKA PIETIKÄINEN (F. 1732)
 LARS PIETIKÄINEN (F. 1701)
 LAURI LAURINPOIKA PIETIKÄINEN (F. 1660)
 LARS LARSSON PIETIKÄINEN (F. 1610)
 LARS LARSSON PIETIKÄINEN (F. 1575)
 LARS NILSSON PIETIKÄINEN (F. 1547)
 NILS (NICO) NILSSON PIETIKÄINEN (F. 1520)
 NILS PEDSIKÄINEN (F. CA 1480)

Henris MFMMFFFFFFFFFFFF heter Nils Pediskäinen.

Från Pietikäinen till Pakkanen (Jämför sidan 12).

Einos föräldrar flyttade från Vehkalahti till Kymi, Kymmenegård, år 1908. Pappan Topias Pakkanen var då änkeman. Hans första fru hette NN och det fanns fyra barn i det äktenskapet: dottern Tilda och sönerna Anton, Vihtori och Hjalmar.

FARFAR OCHFARMOR

TOPIAS PAKKANEN OCH WILHELMIINA STARAST

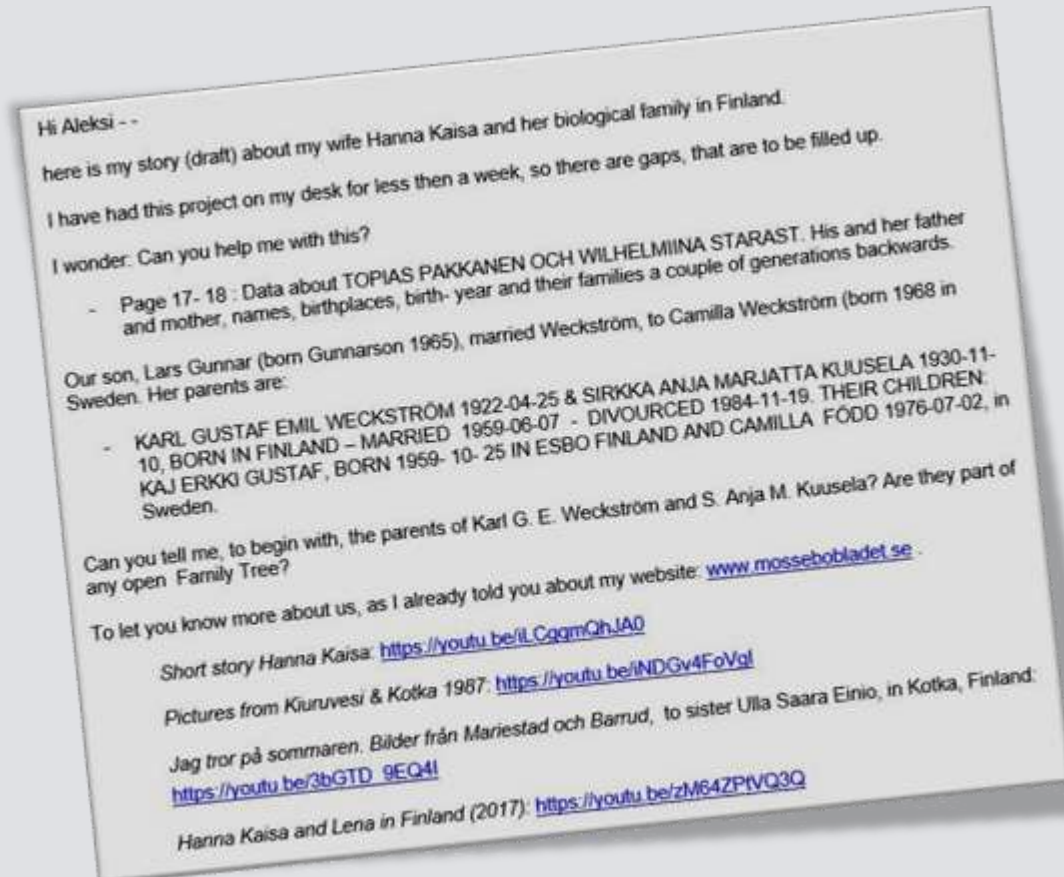
Rad		Namn	Född	Födelseplats	Avl
I	F	Topias Pakkanen	1866	Vehkalahti	1940
II	M	Wilhelmiina Starast	1881	Viipuri, Venäjä	1936
III	D	Alina	1907	Vehkalahti	1992
IV	S	Hjalmar	1909	Kymi	1941
V	S	Einio	1912	Kymi	1967
VI	S	Emil	1914	Kymi	1941
VII	D	Lahja Lyydia	1921	Kymi	2005

Hjalmar stupade i fält och det gjorde Emil också.

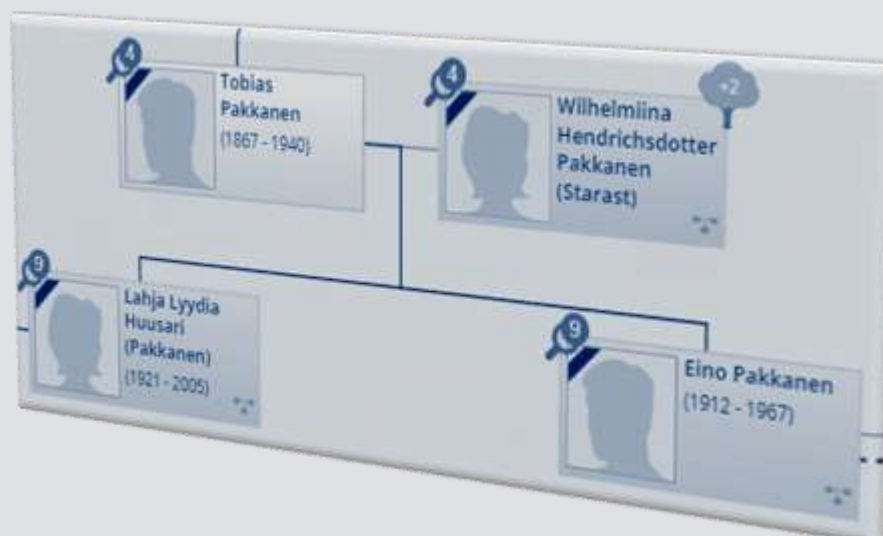
Wilhelmiinas föräldrar: Heikki Starast och Helena Karvonen Starast.

LIVE RAPPORTERING 15- 17 OKTOBER 2019

Vilka var Topias och Wilhelmiinas föregångare? Det var en bra och svårlöst fråga under ett par dagar. Jag insåg att det behövdes hjälp från Finland. Efter flera timmars grävande fick jag tag i - *Alexi Vahtokari* - ägaren till det mäktiga släktträdet Pietikäinen, med flera och skickade det här mejlet till honom:

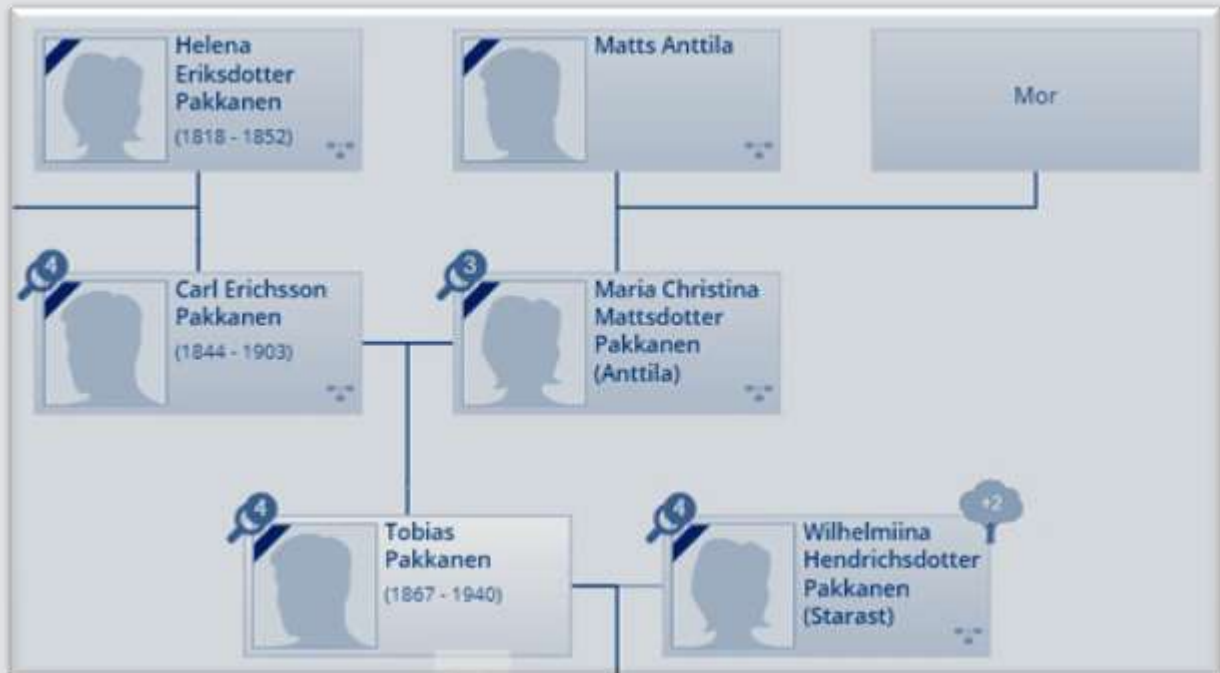

Samma dag (i går) svarade han artigt och meddelade att han kompletterat släktträdet Pakkanen, med de uppgifter som stod att finna hos honom, i ett program som heter *geni*. Här nere är de data som redan redovisats på förra sidan:

Familjeträd i programmet *geni*. Sifferhänvisningar är interna hänvisningar och har ingen betydelse i detta sammanhang.

Här är två generationer före Tobias (Topias) och Wilhelmiina:

Och här ser vi Erik Jöranssons och Helena Eriksdotters föregångare:

Alla personer, utom Topias hustru Wilhelmiina, som vistas här uppe har Vehkalahti som hemort. Wilhelmiina kom som vi vet från Viipuri, Venäjä (Viborg).

FFF & FFM:

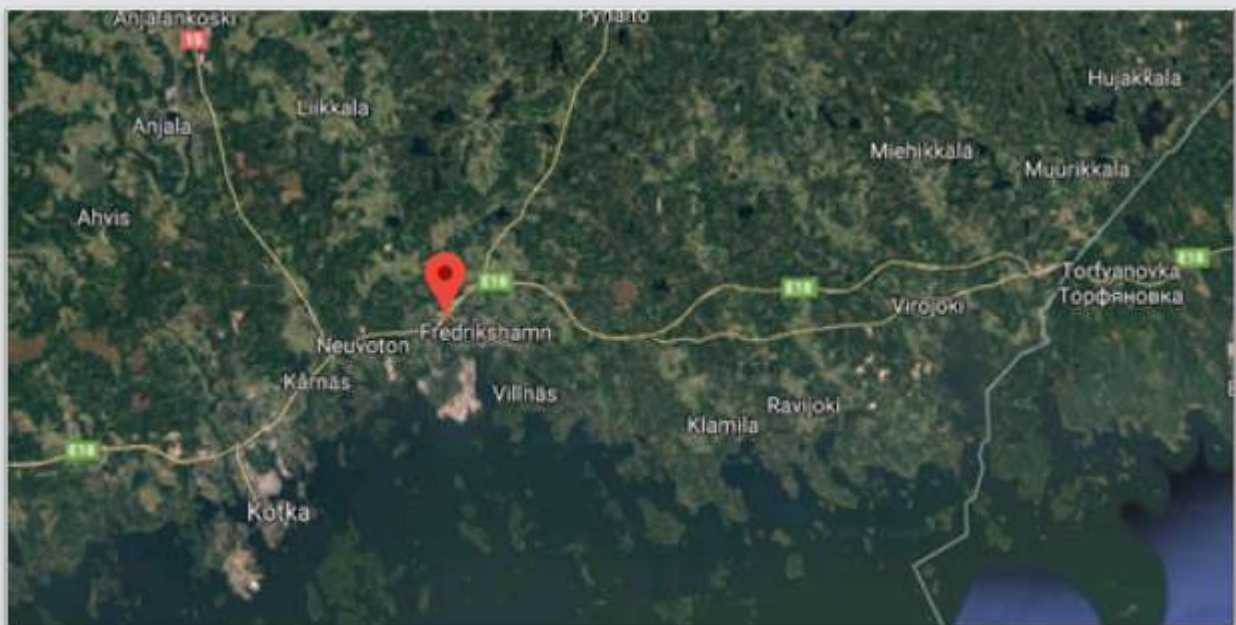
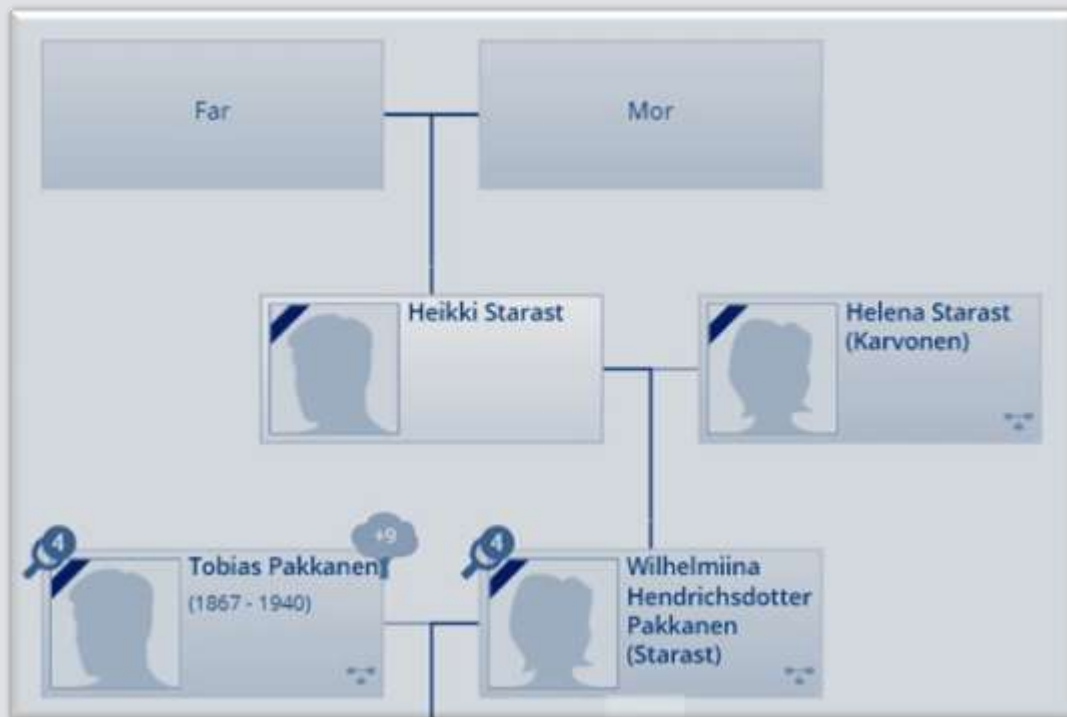
CARL ERICHSSON PAKKANEN OCH MARIA CHRISTINA MATTSDOTTER

FFFF & FFFM:

ERIK JÖRANSSON PAKKANEN OCH HELENA ERIKSDOTTER

FMF & FMM:

HEIKKI STARAST OCH HELENA KARVONEN STARAST.

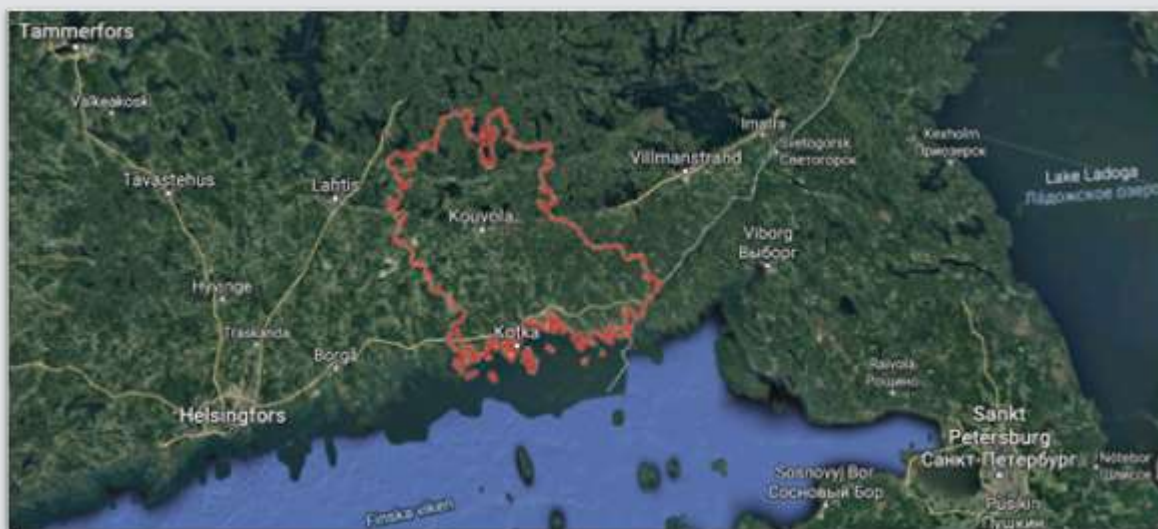
Vekkalahti.

Kymminkartano (Kymmenegård) i Kotka har en spännande historia. Här följer ett klipp direkt ur Wikipedia:

Kymmenegård är en gammal kungsgård, grundad ca 1350 på en holme vid Kymmene älvs mynning. Gården jämte laxfiskerier förlänades 1380 Vadstena kloster av Bo Jonsson Grip och återgick därefter till kronan, som 1629 sålde den till ätten Wrangel. Genom freden i Åbo 1743 kom Kymmenegård att ligga på ryskt territorium. Egendomen innehades under andra hälften av 1700-talet av två köpmannaläkter i Fredrikshamn. Den exproprierades omkring år 1790 av den ryska staten, som där lät uppföra en betydande fästning, Kymmeneborg. Samtidigt revs nästan alla gamla byggnader.

Så här ser det ut idag runt Kymmenegård, där Eino Tobianpoika Pakkanen föddes. 1912.

Landskapet Kymenlaakso (Kymmenedalen).

Landskapsvapen: Kymmenedalen (2), Finska Karelen och Ryska Karelen.

KORT KARELSK HISTORIA

Freden i Nystad 1721: Ryssland fick större delen av Karelen av Sverige.

Moskvafreden under vinterkriget 1940: Mer än hälften av Västkarelen tillföll Sovjetunionen och 400 000 finländare flyttade västerut.

Det rysk- ortodoxa klostret Valamo (på ön Valamo i Ladogasjön): Munkarna flydde 1939-1940 från det sargade klostret till Finland och grundade Nya Valamo.

Det gamla Valamo förföll, men efter Sovjetunionens upplösning återupptogs verksamheten och klostret är i dag ett av Rysslands förnämsta.

På vår rundresa i Finland 1987 besökte vi Nya Valamo kloster. Det gick mot skymning och vi stod i kapellet och lyssnade på munkarnas sång. Det var gudomligt vackert.

Egna foton (1987).

En känslösam minnesstund (1987):

Hanna Kaisa och Pappa Einio Pakkanen (1987).

Egna foton (1987).

Från familjearkivet.

med ett mellanrum på fyrtiofem (45) år.

KORT VIBORGSK HISTORIA

Viborgs slott år 1840.

År 1293: Torgils Knutsson uppför en borg.

År 1403: Stadsrättigheter. Fästningen var ett svenskt värn mot Ryssland i århundraden.

År 1594: Staden eldhärjades.

År 1617: Genom freden i Stolbova flyttades gränsen mot Ryssland österut och Viborg fick mindre strategisk betydelse.

År 1653: Staden eldhärjades igen.

År 1721: Genom freden i Nystad kom staden och borgen i ryska händer.

År 1811: Viborg blev residensstad i Viborgs län (i storfurstendömet Finland).

År 1918: Under det finska inbördeskriget intog *de röda* staden, men den återtog senare av *de vita*, med Gustaf Mannerheim i spetsen.

År 1939: Staden var Finlands näst största (86 000 invånare).

År 1940: Efter finska vinterkriget tillföll staden Sovjetunionen.

År 1941: Finland återerövrade staden.

År 1944: Sovjetunionen bemäktigade sig hela det karelska näset.

År 1947: Genom freden i Paris blev Viborg en del av Sovjetunionen.

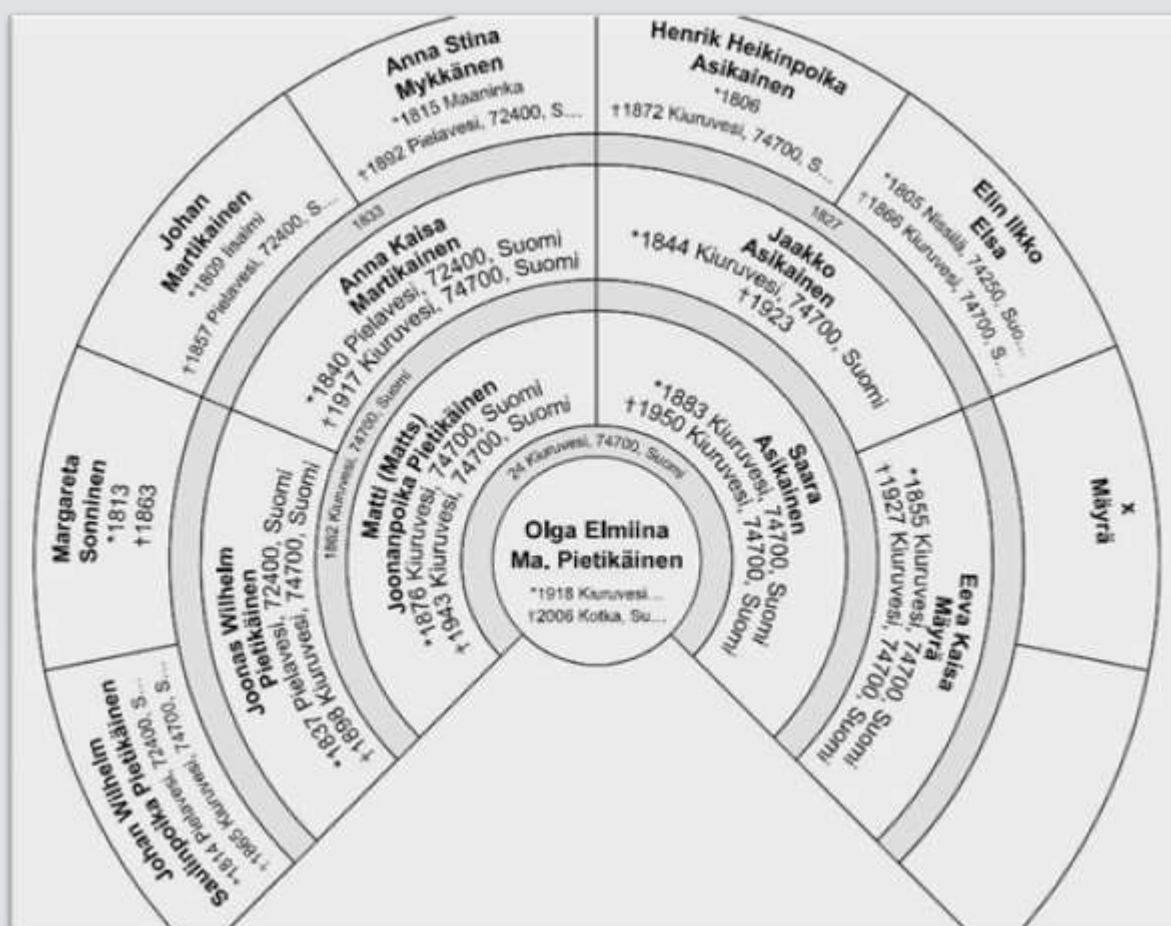

T v: Viborgs flagga. Mitten: Stadsvapen. T h: Viborgska gatloppet (Aivazovsky).

Viborgska gatloppet är en händelse i historieböckerna, med många tragiska och på gränsen till tragikomiska inslag, där Gustaf III och hans flottor nästan tog kål på sig själva. Googling rekommenderas.

Lena (46) och Lars (43) flankerade av mormor Olga (c:a 22) och morfar Eino (c:a 28).

Topias Pakkanen 1866-1940

Wilhelmiina Starast 1881-1936

Eino Tobianpoika Pakkanen 1912-1967

Från Aleksi Vahtokaris familjetråd (Geneanet).

AVSLUTNING

Mamma Olga med Ulla, Pekka och Kaisa (1987).

I prologen på sidan 3 citerade jag de två inledande stroferna ur *Till Österland vill jag fara* och finner det logiskt att avsluta den här berättelsen med de två sista (av nio):

*Min själ, du göre dig redo
Den gena vägen att gå
Över berg och torra hedar,
Förr' n natten faller oss på l*
*Jag sökte av allt mitt sinne
Och fann honom icke där.
Var skall jag honom finna,
Som själen haver så kär ?*

Visst är det fint med sånger som avslutas med ett frågetecken. Det lämnar fältet fritt för associationer i läsarens/ lyssnarens sinne. Jag ska återkomma till de två sista raderna. Först är det på sin plats att skriva några rader om Ulla.

Olga Elmiina Matintytärs och Eino Tobianpoikas döttrar, Ulla Saara och Hanna Kaisa, hade kontakt med varandra under alla år, tills Ulla lämnade oss tidigare i år. Det kunde ha varit Ulla som kom till Sverige då på vintern 1942. Familjen Pakkanen hade löfte om att skicka ett barn (Ulla), men hon var fyra år och förstod att säga nej till en sådan resa. Tvååringen förstod ingenting och skickades iväg med en bricka om halsen, för att tas omhand av främmande människor i Sverige. Resten vet vi. Vad som

är genvägar och omvägar i livet vet man inte i förväg. Ulla var i alla fall en god syster för Kaisa och jag är övertygad om det omvända, att Kaisa var en god syster för Ulla. De brydde sig om varandra, inte bara när det närmade sig julhelger och födelsedagar och det skickades paket och annat över Östersjön. Kaisa saknar sin storasyster.

Och så de två sista raderna i den vackra visan om Österlandet: *Var skall jag honom finna, som själen haver så kär?*

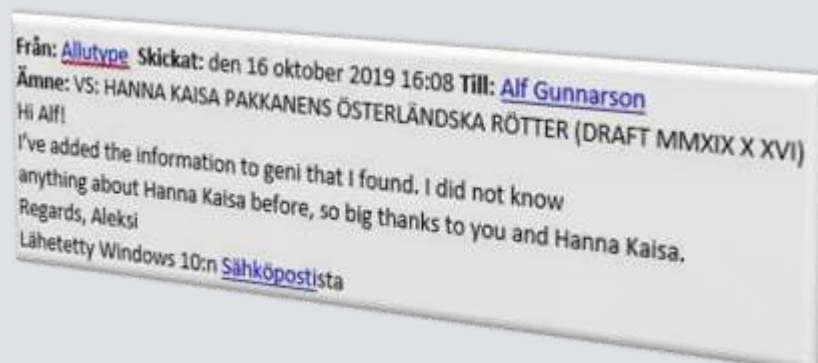

Här är Kaisa år 1987, i september månad, på kyrkogården. Hon samspråkar med sin pappa. Jag var där men hörde inga ord. Det var ett tyst samtal och det var rörande att se allvaret och ömheten i den stunden. Jag uppfattade det som en enskild andakt, där stilla begrundan och vörndnad, kanske inte i första hand vörndnad för eller emot en högre makt, utan helt enkelt för en pappa. Det var vad som präglade det korta mötet, då solen så omtänksamt passade på att titta fram.

Om Kaisa verkligen fann sin pappa där och då kan jag inte veta. Det är en angelägenhet dem emellan. Men ett vet jag: Kaisa var synnerligen berörd.

Är blod tjockare än vatten? Är slakten värst? Det är ofarligt att bejaka den senare frågan, eftersom värst kan betyda bäst/ främst och sämst/ uslast. Fast folk är ju sällan ytterligheter. De flesta är nog som folk är mest. ☺ Det förra spørsmålet, huruvida släktingar står varandra närmare än folk i allmänhet, behöver inte heller vara så knepigt att svara på. Själva släktskapet innebär att varje människa, av födsel och ohejdad vana, är nära sina föräldrar, barn, barnbarn, syskon, mostrar, fastrar, morföräldrar och farföräldrar, kanske också i viss mån kusiner och syslingar. En sak är säker: man är precis lika mycket släkt med sina morföräldrar och farföräldrar som med sina barnbarn.

Det är våra barnbarns fyrmänning, Aleksi K.Vahtokaris förtjänst (och kanske lite min) ☺ att denna sammanställning blev det den blev. Stort tack till Aleksi.

Mejl från Aleksi om familjeträd (på geneanet och geni).

Låt mig avsluta med en av mina favoritdikter: den är kort och skriven av den finlandssvenske författaren Johan Ludvig Runeberg (född år 1804 i Jacobstad och avliden år 1877 i Borgå).

DEN ENDA STUNDEN

*Allena var jag,
han kom allena,
förbi min bana
hans bana ledde.*

*Han dröjde icke,
men tänkte dröja,
han talte icke,
men ögat talte.*

*Du obekante,
du välbekante!
En dag försvinner,
ett år förflyter,
det ena minnet
det andra jagar;
den korta stunden
blef hos mig evigt,
den bittra stunden,
den ljufva stunden.*

Johan Ludvig Runeberg betraktas som Finlands nationalskald. Hans nationalromantiska diktverk *Fänrik Ståls sägner* i två delar (1848 och 1860) inleds med dikten *Vårt land*, där några av verserna upphöjts till nationalsång i Finland.

Diktsamlingen handlar om såväl påhittade som verkliga händelser under kriget mellan Sverige och Ryssland 1808 - 1809. De där dikterna är fortfarande läsvärda.

Tack för visat intresse!

Mariestad 2019-10-17

/ Alf

PS. Möjligen kommer det senare en bilaga Pakkanen också. DS

10 DAGAR I HANNA KAISA PAKKANENS LIV

Stämningen är dämpad i familjen Pakkanes hem i Suulisniemi i januari 1942. Familjens yngsta, Hanna Kaisa, som blir tre år i februari, ska åka som krigsbarn till Sverige. Visst tycker Olga att det är bra att ett av hennes barn får komma till Sverige, men hon hade nog tänkt sig att det skulle bli Ulla, som ändå ska bli fem i september, som skulle fara. Det hade varit svårt att skicka iväg Ulla också, men den här lilla, hur ska hon klara sig? Nå, det är inget att göra åt nu, Ulla vägrar absolut att lämna hemmet och mamma. Och Eino som är vid fronten, man vet aldrig när han kan komma hem - om han kommer hem. Det är så mycket att oro sig för.

Men nu är inte tid till alltför mycket funderingar. Olga avslutar packningen i den lilla svarta resväskan. Inte är det mycket kläder hon kan skicka med och allt är slitet och tvättat många gånger. Men allt är rent och prydligt lagat. Överst lägger Hanna själv sin älskade trasdocka, Pikko- Hanna, och Olga avslutar packningen med ett paket med två smörgåsar, något fett brett på typisk finsk surdegslimpa.

Resan till Åbo skedde säkert med tåg. Socialministeriets Barnförflyttningskommitté i Finland organiserade barntransporter i samråd med Hjälpkommittén för Finlands barn i Sverige. Under transporten tog barnkommitténs personal hand om barnen

Alla barn fick en lapp med namn och nummer hängd om halsen redan från resans början, jag blev nr 5390. Pass, eller rättare sagt "Hinderlöshetsbevis för utrikesresa", hade barnen också. Mitt är utfärdat den 16 januari 1942 och försett med foto, högra halvan av nedanstående. Där står att jag var 70 cm lång, men det var antingen fel-mätt eller felskrivet - det var väl bråttom! Troligen skulle det vara 90 cm, för vid läkarkontroll i Stockholm den 24 januari befanns jag vara 94 cm. Av "passet" framgår också att jag vägde 13 kg och att jag var blond och blåögd arbetardotter från Kymi kommun samt att jag tillhörde evangeliska Lutherska kyrkan. Jag är säkert döpt, vet ej när och var. I Åbo samlades barnen på ett mottagningshem, mat och övernattnig, för att påföljande dag fara vidare med båt.

Finska Ångfartygs Aktiebolagets ångfartyg Arcturus historia, från sjösättningen i Dundee i Scotland 1899 till skrotningen i Holland 1957, är både intressant och spännande, bland annat gick hon med finska Amerika - emigranter den första biten

från Finland till Hull i England. Men nu gällde en annan sorts emigranter. Den 23 september 1941 gjorde båten sin första resa med krigsbarn från Finland till Sverige. Den gången med 125 barn. Barntransporterna fortsatte en gång i veckan hela hösten - 41. I december inreddes ytterligare ett lastrum, och efter juluppehåll startade man igen den 12 januari 1942, med plats för 500 barn per resa. Båt- transporterna fortgick hela våren -42.

Hur lång tid båtresan tog vet jag inte, men övernattnings ingick. Jag minns det där lastrummet, som var omgjort till sovsal, med britsar i långa sammanhängande rader, där varje sovplats var avbalkad. Förmodligen var det två sovplan, men jag låg på nedre botten.

Nu har S/S Arcturus lagt till vid Skeppsbron - kajen i Stockholm. Även den här resan har gått bra. Det har bara hänt en gång, under sjötransporterna med krigsbarn vintern - 40, att ett av konvoj- fartygen gått på en mina och sjunkit, barn - båtarna har alltid klarat sig igenom de minerade delarna av Östersjön.

Och här står vi nu, alla barn som är med på den här resan, och väntar på vad som ska hända härnäst. Jag tycker vi stått länge, jag börjar frysa. Filtstövlarna är inte så varma, jag börjar stampa med fötterna. Stå still, säger flickan bredvid mig, som håller min hand. Hon är stor, jag vet inte vem hon är. Men jag står still. Mamma sa ju: Var nu snäll och duktig och gör som dom säger, när kriget är slut och pappa kommer tillbaka, får du komma hem igen. Nu har de sagt att vi ska stå still och vänta.

Jag är så snorig. Jag vet att jag har en näsduk i fickan, jag kan snyta mig själv. Men nu håller hon som jag inte känner min ena hand och i den andra håller jag min resväska. Neej, det går inte, jag måste ta av mig vantarna också för att snyta mig, och dom är ju så svåra att ta på igen. En flicka bakom mig gråter, har inte hennes mamma sagt att hon ska vara duktig? Får hon inte komma hem då när kriget är slut och hennes pappa kommer hem? Nej, jag orkar inte hålla den här väskan längre, jag ställer ner den!

Nu kommer det en tant och säger att vi ska gå in i den där gula bussen. Hon, som jag inte känner, släpper inte min hand. Jag försöker gå precis som hon.

Ensam kvar på kajen står en liten svart resväska.

Bussen far till Stureby Vårdhem, där en av paviljongerna upplåtits för krigsbarnen. Paviljonger kallades de tre fristående husen med vårdavdelningar, bakom själva huvudbyggnaden. Det här var den i mitten, en rosa tvåvåningsbyggnad. Barnen togs omhand väl, läkarundersöktes, tvättades och avlusades, om det behövdes (jag behövde inte) och fick mat och sömn, innan de transporterades vidare till olika ställen i landet. Hjälpkommittén för Finlands barn hade huvudansvaret för verksamheten, men såväl Rädda Barnen som Röda Korset tog aktiv del. Bland barnen på Stureby var många damer från Röda Korset igång, men hjälpen från ordinarie personal på sjukhuset togs tacksamt emot, inte minst när det gällde vården av sjuka barn.

Vid läkarundersökningen befanns jag ha en släng av engelska sjukan (Rakitis, kalkbrist som försvagar skelettet, får man av D-vitaminbrist). Som väl var fick jag inga bestående men. Därtill hade jag en kraftig snuva. Jag lades på ett sjukrum med en lika liten och lika klen Alma. Det var bara vi två på det där rummet, jag låg i första sängen.

Börit, Vanja och Brita tillhörde nog dem av sjukhuspersonalen som allra aktivast engagerade sig i Finlands - barnen, de var både intresserade och tyckte de hade tid, "ungkarlar" som de var och boende inom området. Efter sin sejour i Helsingfors 1940 kunde Börit och Vanja också några ord finska. Med parlören (den har vi kvar än!) i förklädesfickan sprang de över till den rosa paviljongen så snart de hade en ledig stund. Och där låg nu de där båda små klena, i första rummet på vänster hand, och båda var så glada och trevliga - det var inte konstigt, vi hade väl aldrig haft det så bra. Det blev naturligt att titta in till Hanna och Alma - så, na namn, det hette inga barn i Sverige på den tiden - varje gång man passerade deras dörr. Och det tog inte många dagar innan de piggnade till, så omskötta som de blev!

Och redan efter ett par dagar hände det att lilla Hanna upphörde att vara ett främmande barn, hon blev någon som Börit började bry sig om. Börit "lånade" med mig till rummet, där hon bodde, Vanja var förstas också med, för att vi skulle bekanta oss lite mera privat.

Och där satt Lalla, Börits docka, på en liten stol, med riktigt hår och fina kläder och BLUNDÖGON. Aldrig hade jag varit nära en så, n docka! Jag som bara hade min Pikko- Hanna, förresten hade jag inte henne heller, hon var ju nedpackad i min ifrån mig ställda resväska. Jag slog mig ner på den alldeles lagom lilla stolen och vände Lalla upp och ner, upp och ner många gånger. Det blev för mycket för mig, jag lade henne på golvet och trampade sönder ögonen. Där kunde min historia i Gullbergs-släkten fått ett abrupt slut innan den hunnit börja, om inte Börit varit så klok. Hon förstod att jag kunde göra så av flera, för henne okända, skäl.

Börits mamma Gerda, stödd av sambon Gustaf, och Börit var redan överens om att ta ett krigsbarn. Det hade familjen Gullberg gjort under första världskriget (egentligen var det inte under själva kriget utan omedelbart efter krigsslutet 1918, som österrikiska krigsbarn kom till Sverige), och det hade fallit väl ut för alla parter. Börit hade nästan fått en syster i den ett år yngre Grete från Wien. Nu hade Gerda bestämt sagt ifrån att något litet barn orkade hon inte med - hon var ju ändå 59 år! En flicka på ungefär 12 år

skulle bli bra. Och här står nu Börit med lilla Hanna, som hon redan fäst sig för och som inte fyllt tre ännu. Börit beställer ett rikssamtal till Hallsberg 199.

- Jo, vi har en flicka här som jag tycker om!
- Jasså, hurdan är hon då?
- Jaa, hon är blåögd och ljushårig som Josef Olssons ungar och hon är så snäll och glad.
- Och hur gammal är hon då?
- Hon är rätt så liten.
- Men jag har ju sagt att jag inte orkar med nå'n liten!
- Men den här lilla är så väluppfostrad och snäll.
- (tystnad)
- Både Vanja och jag har blivit riktigt fästade vid henne.
- (suck) Men hur gammal är hon då?
- Hon fyller snart tre.
- Hur ska jag orka?
- Du ska se att det kommer att gå bra, du kommer också att tycka om henne.-
- (suck igen)
- Ja, det kommer jag nog att göra.
- Ska vi säga så då?
- Ja, om du nu absolut vill, men orkar jag inte får du ta hand om henne, och hur ska det gå?
- Det ordnar sig, då kommer vi på torsdag.
- Ja, ja, ni är så välkomna, det vet du. Jag ska ringa till fröken Hasselrot och tala om att du redan hittat ett barn åt oss.

Länsstyrelserna hade ansvaret för utplaceringen av krigsbarnen i de hem som anmält intresse. I Örebro län handlades frågorna av Brita Hasselrot, som Gerda kände - men inte närmare än att hon var "fröken" med henne, "du" sa man bara till de allra närmaste, aldrig till någon annan utan att formellt ha lagt bort titlarna. Förmodligen utväxlades en hel del samtal och papper i olika riktningar, varom jag visste intet.

Nu var det alltså bestämt, jag flyttades över till Börits rum ett par dagar innan vi gav oss iväg till Hallsberg. Som jag bara hade de kläder jag gick och stod i måste viss ekipering ske. Det blev en i mitt tycke alldeles underbar rosa-röd overall ned mössa till, övrigt minns jag ej. Och så gav vi oss iväg, Börit, Vanja och jag. Den lilla stolen fick följa med på resan - men inte Lalla. Jag förstod nog att hon inte kunde ge sig ut och åka när hon var blind, utan fick lov att stanna hemma och gå till doktorn. Dockdoktorn gjorde väl så gott han kunde, men det blev aldrig detsamma. Blicken blev än mera glasartad och hon fick i fortsättningen - i likhet med fiskarna - sova med öppna ögon. Lalla blev aldrig någon docka för mig att leka med.

Resan startade med droskbil från Stureby till centralstationen. När jag tittade ut och såg vattnet vid Slussen sa jag "Tokkholma järvi", vilket togs som ett tecken på att barnet var intelligent. På tåget hade vi turen att färdas i en egen kupé (en Bo8-vagn

kan jag tro!). Samtalet flöt väl inte alltför lätt, men jag underhöll mig med att kamma mina reskamrater (det var därför de tyckte det var så bra med egen kupé).

Krigsvintrarna var bister kalla, temperaturer under -30 var inte ovanliga. Så även nu och därtill redigt med snö. Lennart mötte oss med lastbilen på Hallsbergs station. Om det ändå inte skulle gå att ta sig fram fick vi övernatta på Stora Hotellet, Gerda hade preliminär - bokat åt både oss och Lennart. Efterfrågan på rum var inte så stor, så det var inga problem. Men Lennart rattade säkert den stora grå Volvo- lastbilen genom drivorna, och när vi kom fram bar han in mig och ställde ner mig på kökströskeln. Där stod jag i min fina overall, med Böril och Vanja bakom ryggen.

T v: Volvo- lastbilen. T. h: Chauffören Lennart Persson.

Gerda stod vid köksspisen och rörde i någon gryta, men vände sig genast om, och genom dörren från kontoret kom Gustaf. Allt stannade liksom upp några ögonblick och alla tittade på det lilla barnet. Se, n blev allt bara glädje och vänlighet och efter bara en liten stund fanns det ingen som kunde tänka sig ett annat barn än just det här.

Det hade gått drygt 10 dagar sedan jag lämnade Suulisniemi.

/ Kaisa

Bilaga 2:

Anor till Olga Elmiina Matintytär Pietikäinen - till den 15: e generationen

Annummer	Person	Födelsedatum	Partners	Vigseldatum	Dödsdatum
Generation 1					
1	♀ Olga Elmiina Matintytär Pietikäinen	09/04/1918	♂ Eino Tobianpoika Pakkanen	06/06/1937	10/09/2006
Generation 2					
2	♂ Matti (Matts) Joonanpoika Pietikäinen	22/09/1876	♀ Saara Asikainen	24. Syys 1905	13/11/1943
3	♀ Saara Asikainen	23/07/1883	♂ Matti (Matts) Joonanpoika Pietikäinen	24. Syys 1905	18/02/1950
Generation 3					
4	♂ Joonas Wilhelm Pietikäinen	10/01/1837	♀ Anna Kaisa Martikainen	10/08/1862	01/08/1898
5	♀ Anna Kaisa Martikainen	16/02/1840	♂ Joonas Wilhelm Pietikäinen	10/08/1862	08/01/1917
6	♂ Jaakko Asikainen	12/04/1844	♀ Eeva Kaisa Mäyrä		03/06/1923
7	♀ Eeva Kaisa Mäyrä	22/11/1855	♂ Jaakko Asikainen		24/03/1927
Generation 4					
8	♂ Johan Wilhelm Saulinpoika Pietikäinen	11/03/1814	♀ Margareta Sonninen		12/12/1865
9	♀ Margareta Sonninen	18/07/1813	♂ Johan Wilhelm Saulinpoika Pietikäinen		07/11/1863
10	♂ Johan Martikainen	26/05/1809	♀ Anna Stina Mykkänen	02/11/1833	26/08/1857
11	♀ Anna Stina Mykkänen	21/05/1815	♂ Johan Martikainen ♂ Fredrik Pietikäinen	02/11/1833	22/11/1892
12	♂ Henrik Heikinpoika Asikainen	15/09/1806	♀ Elin Elsa Ilkko	1827	20/12/1872
13	♀ Elin Elsa Ilkko	30/04/1805	♂ Henrik Heikinpoika Asikainen	1827	21/06/1866
14	♂ x Mäyrä		♀ ? ?		
15	♀ ? ?		♂ x Mäyrä		
Generation 5					
16	♂ Saul Laurinpoika Pietikäinen	20/05/1787	♀ Saara Nousiainen	25/10/1812	10/01/1861
17	♀ Saara Nousiainen	1789	♂ Saul Laurinpoika Pietikäinen	25/10/1812	20/09/1857
18	♂ x Sonninen		♀ ? ?		
19	♀ ? ?		♂ x Sonninen		

Annummer	Person	Födelsedatum	Partners	Vigseldatum	Dödsdatum
20	♂ Krister Martikainen	27/03/1780	♀ Johanna Siponen		28/09/1809
21	♀ Johanna Siponen		♂ Krister Martikainen		
22	♂ Petter Mykkänen		♀ ? ?		
23	♀ ? ?		♂ Petter Mykkänen		
24	♂ Heikki Heikinpoika Asikainen	02/06/1779	♀ Anna Turunen		24/08/1855
25	♀ Anna Turunen	16/01/1784	♂ Heikki Heikinpoika Asikainen		1855
26	♂ Pauli Niilonpoika Ilkko	1769	♀ Anna Elisabeth Matintytär Nissinen		20/01/1809
27	♀ Anna Elisabeth Matintytär Nissinen	22/04/1776	♂ Pauli Niilonpoika Ilkko		
Generation 6					
32	♂ Laurentius Andersson Pietikäinen	26/02/1758	♀ Catherina Lappeteläinen	24/12/1778	21/01/1808
33	♀ Catherina Lappeteläinen	1759	♂ Laurentius Andersson Pietikäinen	24/12/1778	04/04/1832
34	♂ x Nousiainen		♀ ? ?		
35	♀ ? ?		♂ x Nousiainen		
40	♂ Johan Martikainen		♀ Ingeborg Kokkonen		
41	♀ Ingeborg Kokkonen		♂ Johan Martikainen		
48	♂ Heikki Heikinpoika Asikainen	1742	♀ Valborg Mattsdotter Kempainen		29/05/1807
49	♀ Valborg Mattsdotter Kempainen	16/02/1752	♂ Heikki Heikinpoika Asikainen		
50	♂ Johan Matinpoika Turunen		♀ Susanna Johanneksentytär x		
			♀ Anna Andersdr Österberg	01/04/1777	
51	♀ Susanna Johanneksentytär x		♂ Johan Matinpoika Turunen		
52	♂ Niilo Ilkko		♀ Anna Juntunen	omkring 1753	
53	♀ Anna Juntunen	1732	♂ Niilo Ilkko	omkring 1753	mellan 1793 och 1805
54	♂ Matti Nissinen		♀ Helena Raatikainen		
55	♀ Helena Raatikainen	omkring 12/11/1747	♂ Matti Nissinen		1790
Generation 7					
64	♂ Anders Laurinpoika Pietikäinen	1732	♀ Ingeborg Mehtonen	19/05/1757	07/02/1786
65	♀ Ingeborg Mehtonen	03/06/1737	♂ Anders Laurinpoika Pietikäinen	19/05/1757	07/04/1784
			♂ Lars Lind		
66	♂ x Lappeteläinen		♀ ? ?		

Annummer	Person	Födelsedatum	Partners	Vigseldatum	Dödsdatum
67	♀ ? ?		♂ x Lappeteläinen		
96	♂ Henrik Asikainen	1716	♀ Lisa Olofsdotter Kolehmainen		09/05/1781
97	♀ Lisa Olofsdotter Kolehmainen		♂ Henrik Asikainen		
98	♂ Matts Mattsson Kemppainen		♀ Anna Davidsdotter Turpetar		
99	♀ Anna Davidsdotter Turpetar		♂ Matts Mattsson Kemppainen		
100	♂ Matthias Turunen	02/03/1733	♀ Carin Eriksdott.		
101	♀ Carin Eriksdott.	25/05/1733	♂ Matthias Turunen		
102	♂ Johannes Turunen		♀ Lisa Lämsä	omkring 1748	
103	♀ Lisa Lämsä	1712	♂ Johannes Turunen	omkring 1748	
108	♂ Matts Nilsson Nissinen	omkring 1699	♀ Zidonia Påhl Pahl?		06/05/1782
109	♀ Zidonia Påhl Pahl?	kanske 1711	♂ Matts Nilsson Nissinen		efter 1792
Generation 8					
128	♂ Lars Pietikäinen	1701	♀ Eufrosyne Rytönen	1727	12/05/1758
			♀ Anna Keränen	omkring 1737	
129	♀ Eufrosyne Rytönen	1705	♂ Lars Pietikäinen	1727	28/03/1736
130	♂ Johan Mehtonen (Metzoin)	1710	♀ Margaretha Josephsdotter Tossavainen I. Tiitinen		15/06/1788
			♀ Margareta Tossavainen		
131	♀ Margaretha Josephsdotter Tossavainen I. Tiitinen	1713	♂ Johan Mehtonen (Metzoin)		05/02/1786
192	♂ Johan Asikainen		♀ Elin Leinotar		
193	♀ Elin Leinotar	1679	♂ Johan Asikainen		09/02/1752
194	♂ Olli Kovalainen eli Kolehmainen	1655	♀ Riitta Tervotar		1736
195	♀ Riitta Tervotar	1660	♂ Olli Kovalainen eli Kolehmainen		1745
			♂ Olof Sigfridsson Kovalainen		
200	♂ Matz Turunen	1706	♀ ? ?		02/01/1772
201	♀ ? ?		♂ Matz Turunen		
202	♂ Erik Piippo?, Hiltunen	n. 1669	♀ ? ?		30/06/1756
203	♀ ? ?		♂ Erik Piippo?, Hiltunen		

Annummer	Person	Födelsedatum	Partners	Vigseldatum	Dödsdatum
Generation 9					
256	♂ Lauri Laurinpoika Pietikäinen	1660	♀ NN Pietikäinen		1710
257	♀ NN Pietikäinen	1670	♂ Lauri Laurinpoika Pietikäinen		
260	♂ Pål Simonsson Metsonen		♀ Maria Pasanen		
261	♀ Maria Pasanen		♂ Pål Simonsson Metsonen		
262	♂ Josebh Tiitinen		♀ Chirstin Häninen		
263	♀ Chirstin Häninen		♂ Josebh Tiitinen		
388	♂ Sipi (Sigfrid) Kolehmainen	1625	♀ x - ehkä Reetta?		1675
389	♀ x - ehkä Reetta ?		♂ Sipi (Sigfrid) Kolehmainen		
390	♂ Yrjö Laurinpoika Tervonen	1625	♀ Marketta (Reeta) Laurintytär ?		1700
391	♀ Marketta (Reeta) Laurintytär ?		♂ Yrjö Laurinpoika Tervonen		
Generation 10					
512	♂ Lars Larsson Pietikäinen	1610	x x		1678
513	x x		♂ Lars Larsson Pietikäinen		
514	x x		x x		
515	x x		x x		
520	♂ Simon Andersson Metsonen		♀ Margareta Pålhdr Malinen		
521	♀ Margareta Pålhdr Malinen		♂ Simon Andersson Metsonen		
Generation 11					
1.024	♂ Lars Larsson Pietikäinen	1575	x x		1632
1.025	x x		♂ Lars Larsson Pietikäinen		
1.026	♂ ? ?		♀ ? ?		
1.027	♀ ? ?		♂ ? ?		
Generation 12					
2.048	♂ Lars Nilsson Pietikäinen	1547	♀ x Harmainen	omkring 1573	omkring 1600
2.049	♀ x Harmainen		♂ Lars Nilsson Pietikäinen	omkring 1573	
Generation 13					

Annummer	Person	Födelsedatum	Partners	Vigseldatum	Dödsdatum
4.096	♂ Nils (Nico) Nilsson Pietikäinen	omkring 1520	x x ♀ ? ?		omkring 1578
4.097	x x		♂ Nils (Nico) Nilsson Pietikäinen		
4.098	♂ Heikki Harmainen		♀ ? ?		
4.099	♀ ? ?		♂ Heikki Harmainen		
Generation 14					
8.192	♂ Nils Pedsikäinen	omkring 1480	x x		omkring 1550
8.193	x x		♂ Nils Pedsikäinen		
8.194	♂ ? ?		♀ ? ?		
8.195	♀ ? ?		♂ ? ?		
Generation 15					
16.384	♂ x Pedsikäinen		♀ ? ?		
16.385	♀ ? ?		♂ x Pedsikäinen		
16.386	♂ ? ?		♀ ? ?		
16.387	♀ ? ?		♂ ? ?		

Totalt: 101 personer. Ägare av familjeträdet : Aleksi Vahtokari ([allutype](#)).